

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1000/2015
26.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.П. и др, због кривичног дела подстрекавање на омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 34. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.П., адвоката Р.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 46/14 од 17.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 499/15 од 09.07.2015. године, у седници већа одржаној 26.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.П., адвоката Р.Ф., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 46/14 од 17.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 499/15 од 09.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 46/14 од 17.03.2015. године и то: ставом првим изреке окривљени М.С., Д.С. и П.Ц. су ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а окривљени М.С. и Д.С. ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело омогућавање уживања опојних дрога у саизвршилаштву из члана 247. став 1. у вези члана 33. КЗ, док је окривљени П.Ц. ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда; ставом другим изреке окривљени П.Ц. и С.П. су оглашени кривим и то окривљени П.Ц. да је извршио кривично дело омогућавање уживања опојних дрога у покушају из члана 247. став 1. у вези члана 30. КЗ, а окривљени С.П. да је извршио кривично дело подстрекавање на омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 34. став 1. КЗ, за која дела су осуђени сваки од ових окривљених на казну затвора у трајању од по шест месеци, а у коју казну се окривљеном С.П. има урачунати време проведено у притвору почев од 24.08.2012. године па до 28.09.2012. године. Истом пресудом окривљени П.Ц. и С.П. су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка и то окривљени П.Ц. износ од 331.750,00 динара, а окривљени С.П. износ од 10.000,00 динара, те су обојица обавезани да плате судски паушал у износу од по 20.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Од окривљеног П.Ц. је одузета опојна дрога хероин бруто масе 0,29 грама, а од окривљеног М.С. је одузета опојна дрога хероин нето масе 4,17 грама и 0,50

грама, па је одређено да ће се наведена дрога по правноснажности пресуде уништити.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 499/15 од 09.07.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању, бранилаца окривљених П.Ц. и С.П., а пресуда Вишег суда у Врању К 46/14 од 17.03.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљеног С.П., адвокат Р.Ф., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, и због повреде уставних права из члана 32. и члана 36. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и окривљеног С.П. ослободи од оптужбе за кривично дело из члана 247. став 1. у вези члана 34. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног С.П. у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да су изреке побијаних пресуда у осуђујућем делу у односу на осуђеног С.П. неразумљиве, противречне саме себи и разлозима пресуде, те да у пресудама нису наведени разлози о одлучним чињеницама, док су изнети разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуда о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. Такође, бранилац истиче и да су нижестепени судови у образложењима оспорених пресуда приликом оцене изведених доказа применили двоструке критеријуме без објашњења зашто су поклонили веру исказима осталих окривљених који су у овом поступку ослобођени од оптужбе, а нису поклонили веру исказу окривљеног С.П. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на то да су побијане пресуде донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да чињенични опис кривичног дела за које је окривљени С.П. у овом поступку осуђен не садржи околности које одређују подстрекавање као облик објективне и субјективне саучесничке везе више извршилаца, те да не садржи ни основне елементе бића тог кривичног дела као што су умишљај и намера окривљеног С.П. да подстрекне окривљеног П.Ц. на омогућавање уживања опојних дрога, а којим наводима бранилац, по оцени овог суда, указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. У вези са тим бранилац истиче да искази окривљених П.Ц., Д.С. и М.С. потврђују одбрану окривљеног С.П. да он од њих није тражио опојну дрогу док је био на хируршком одељењу болнице у Сурдулици, већ је тражио да га посете и да му донесу цигарете, а што је потврђено и отпусном листом на име С.П. у којој је назначено да он није имао симптоме значајне апстиненцијалне кризе.

Из наведеног, по оцени овог суда, произилази да бранилац окривљеног иако указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, односно оспорава чињенични закључак нижестепених судова да је окривљени С.П. критичном приликом од окривљеног П.Ц. тражио да му у болницу где је лежао донесе пакетић опојне дроге хероин сакривен у фолији између цигарета који је претходно оставио на уговорено место, на тај начин што даје сопствену оцену изведених доказа и из такве оцене утврђује другачије чињенично стање, а наиме да је окривљени С.П. од окривљеног П.Ц. критичном приликом само тражио да му донесе цигарете.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је побијаним пресудама повређено право на правично суђење у разумном року, као и право на једнаку заштиту права и на правно средство, која права су зајемчена чланом 32. и чланом 36. став 1. Устава Републике Србије. Међутим, како уз захтев бранилац није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да су окривљеном побијаним одлукама и у поступку који је претходио њиховом доношењу повређена наведена људска права и слободе зајемчени Уставом, то је овај суд, оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.